

Budapest, 1901. június 22.

[Vadnay Andor-nak?]

Ms 4288/292

Mélyen tisztelt, kedves Hugom Asszony!

Megengeded, hogy így szólítsalak, mert habár a végre kinyírtelen: seregéből elenyészett az az élő kárhozó, mely egymáshoz közel hozott, de annál emléke mindig megmarad szívemben, a míg csak élni fogok.

Ez emlékegyászat utolag értem, olvasván a hírlapokban, hogy férjed a te és kedves lányod — szeretett hugom — kárhozó közt a föld színéről, még elég korán elhűltözött. Nem rémíttem részvéteimet kifejezni, de kíváncsi voltam a hűs gondolatra, hogy a sor nem kíméli meg a csapástól a legnemesebb szívüket sem.

De legalább neked, a gondos, szerető anyának árpietlást is, derék fiaid családi tűzhely alapításában.

Adja is az isten, hogy a vesztéséért mindig nagyobb vigaszt, árpietlást találj az ő tűzhelyük beldugóságában, a máydani sarkak öröndetes fejlődésében. Neked, a jó anyának, az én kedves, önzőgye oly hirtelen és korán vált hugommal, mint jó testvéremnek, a sor valóban tartozik is ez enyhítő vigasszal.

Vajha e hő ohajtásomat élő sírral
fejezhettem volna ki elűtéseik. De
nagyon megtört, egyre gyámoltalombb
és léleklően is gyöngébb, érzékenyebb
vagyok. Battal tudok csak egyet
szóamból a másikba huridni, mi
közben úgy elfáradok, mint ha hus-
szabb utat gyalogoltam volna. És
art is őszintén bevallom, hogy felek
az én soha nem feledhető, szeresett,
siratott öcsém övegyével találkozni.
Három évvel ezelőtt mily boldog
fiatal assuynal láttam őt, benső-
leg örüendve, hogy az én derék, fér-
fi-as lelű öcsém teszi azra. És most?
Mily gyászra vált e boldogság, és
hova lett az a ritka tehetségű és
jellemű férfi, kiből véremet verettem!

De nem tudlak tovább busítani sem
tégedet, sem magamat meddő panaszh-
al! Úgy is mit ér a szó!

É sörökkel csupán art kívántam ki-
fejezni, hogy osztorom igazán a család
minden bánatában és elérhető öröme-
ben.

Kezedet hűdvlattal csókolya

legmélyebb tisztelőd:

Vadnay Károly

Vadnay Károly Vadnay Andor
örvegyékes sz. Sikelőse Imihöz